

Вплив на державу, суспільство, громадянина шляхом розповсюдження інформації зараз є найефективнішим, ніж політичний, економічний і навіть військовий. Інформація стає реальною, майже фізично відчутною силою.

Останнім часом в наукових колах щодо розуміння прав людини набуває поширення критерій, згідно з яким всі права людини є «природними» зобов'язаннями «erga omnes» (з лат. «відносно всіх»), що є юридичним вираженням універсальності прав людини. Ця концепція дає чітке розуміння, що є неможливим вибудувати ієрархію будь-яких прав людини. Тому право на інформацію є невід'ємним, тобто природним.

Список використаних джерел

1. Загальна декларація прав людини 1948 року / Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / Упоряд. Ю. К. Качуренко. 2-е вид. К. : Юрінформ, 1992. 200 с.
2. Жуковська О. Право на свободу слова та інформації в українському законодавстві та судовій практиці (деякі аспекти проблеми) / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org/index.php?id=1039004676>
3. Права людини і місцева демократія / Упорядники: Буров С., Величко Н., Слігулашвілі М., Жигалдо В., Ковшун Л., Левченко О. 2017. 92 с.
4. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права: позиція держави та погляд громадянського суспільства [Текст] : збірка документів / Інститут законодавства Верховної Ради України, Міжнародний юридичний центр «Легітим»; упоряд. О. М. Руднева, Г. О. Христова ; наук. ред. О. М. Руднева. К. : Істина, 2007. 240 с.

Богданець Анастасія

курсант 1 курсу 101 групи, ННІ №2 НАВС.

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Сьох Катерина**

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ГОЛОВИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Прийняття Конституції України стало новим поштовхом в розвитку нашої держави. Насамперед це зумовлено подальшим розвитком та вдосконаленням не лише законодавчої системи, а й системи та діяльності державних інституцій. Повернення України внаслідок Революції Гідності до парламенсько-президентської форми правління стало причиною суттєвого зростання ролі парламенту.

Як в будь якій структурі організація, діяльність і функціонування цієї організації залежить від керівника. Так само і у Верховній Раді України значна роль припадає Голові Верховної Ради України. Контроль за здійсненням всіх функцій, які покладені на законодавчу гілку влади є невід'ємною заслугою Голови парламенту. Від повноцінного функціонування верховної ради залежить і функціонування інших гілок влади. Тому, чітке закріплення правового статусу

Голови Верховної ради є досить важливим питанням для нашого суспільства, особливо в часи сьогодення, коли Україна стала на шлях євроінтеграції.

Відповідно до ст. 69 Закону України «Про Регламент Верховної Ради» Голова Верховної Ради України – одна з найвищих посадових осіб в Україні, яка здійснює керівництво [Верховною Радою України](#) та обирається народними депутатами, попередньо запропонованим на пленарному засіданні Верховної Ради депутатськими фракціями чи народними депутатами [2].

Конституцією України закріплений правовий статус Голови Верховної Ради України та конституційні повноваження.

Відповідно до статті 78 Конституції України на Голову Верховної Ради покладено низку повноважень:

- організовує роботу Верховної Ради, координує діяльність її органів;
- підписує акти, прийняті Верховною Радою, чим засвідчує відповідність їх змісту прийнятим рішенням;
- забезпечує оприлюднення актів Верховної Ради, які не потребують наступного підписання Президентом України;
- представляє Верховну Раду у зносинах з іншими органами державної влади України та органами влади інших держав і міжнародними організаціями;
- вживає заходів для забезпечення безпеки і охорони Верховної Ради відповідно до закону;
- вживає заходів щодо охорони та захисту народних депутатів
- забезпечує дотримання календарного плану роботи сесії та порядку денного пленарних засідань;
- вживає заходів щодо забезпечення присутності народних депутатів на пленарних засіданнях;
- організовує розробку планів законопроектної роботи Верховної Ради;
- організовує підготовку питань до розгляду на пленарних засіданнях;
- організовує роботу апарату Верховної Ради та здійснює контроль за його діяльністю[1].

Отже, ми бачимо що Голова Верховної Ради приймає участь як у внутрішній та і в зовнішній політиці, що вкрай важливо для нашої держави.

На нашу думку, доцільно розширити повноваження Голови Верховної Ради у рамках контролю за діяльністю народних депутатів. Оскільки, до повноважень його входить вживання заходів щодо забезпечення присутності народних депутатів на пленарних засіданнях. Доцільно, закріпити у чинному законодавстві юридичні заходи які може вжити Голова Верховної Ради щодо народного депутата. Наприклад, останнім часом, ми спостерігаємо як народні депутати нехтують своїми повноваженнями і не з'являються під час пленарних засідань. Ми вважаємо, що Голова Верховної Ради має ініціювати відкликання таких народних депутатів, які систематично не відвідують своє робоче місце та позбавлення їх мандату. Це має бути конституційно закріплене повноваження

Голови Верховної Ради, яке дасть можливість ефективніше працювати законодавчому органу.

Не менш важливим питанням щодо правового статусу посадової особи Голови Верховної Ради України є якісний склад кандидатів на цю вкрай важливу і відповідальну посаду. Чинне законодавство не закріплює окремо вимоги до кандидатів на посаду Голови Верховної Ради. На нашу думку, обов'язково потрібно внести зміни в законодавстві та чітко закріпити вимоги щодо даної посади. Такими вимогами мають бути, перш за все, повна вища освіта (політичного або юридичного напрямку), по-друге, досвід роботи у законодавчому напрямку. Це мають бути одними з основних вимог до даної посади, які дадуть можливість обрати досвідченого Голову Верховної Ради, що стане запорукою ефективної роботи парламенту.

Висновок: На підставі викладеного матеріалу можна зробити висновок, що саме Голова Верховної Ради є невід'ємною частиною парламенту. Здійснюючі організаційно-правові аспекти контролює виконання народними депутатами своїх повноважень, представляє Верховну Раду іншим гілкам влади та міжнародним організаціям. Та є запорукою ефективного функціонування парламенту.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 10.02.2010 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17>

Бразалук М.,

студент ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Козодой Леонід**

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА

Права і свободи людини та громадянина займають провідне місце в системі національного законодавства, тому їх забезпечення є ключовим завданням держави в умовах формування правового, соціального та демократичного ладу всередині неї. Для реалізації нормативно-правових актів, які закріплюють права та свободи людини і громадянина необхідним є існування конкретного механізму цієї реалізації. Дана необхідність викликана тим, що права та свободи, визначають певні можливості людини та громадянина, тобто їх суб'єктивні права.

Реалізація прав та свобод – це процес, який полягає у переведенні соціальних благ, що закріплені в нормах права, в стан їх можливого та дійсного використання конкретною особою або особами для задоволення власних потреб та інтересів. Вирішальним у процесі реалізації прав і свобод є саме механізм,